

Quan tot es mou

N'hi ha indicis pertot. Cap dels tres signants del pacte de govern, i tot just fa set anys, no serà candidat. I, en canvi, la llista de candidats que podem trobar-nos a la tardor és immensa. Que això no rutlla és pura obvietat. Però que no sabem com fer-ho anar, també.

N'hi ha indicis pertot. Cap dels tres signants del pacte de govern, i tot just fa set anys, no serà candidat. I, en canvi, la llista de candidats que podem trobar-nos a la tardor és immensa. Que això no rutlla és pura obvietat. Però que no sabem com fer-ho anar, també. Fa set anys Pasqual Maragall, Josep Lluís Carod-Rovira i Joan Saura eren la cara pública del canvi. No han durat més de dues eleccions seguides. José Montilla (o Carme Chacón?), Joan Puigcercós i Joan Herrera en són els substituïts. Al davant tindran Artur Mas, que sembla que és l'únic que aguanta. Però el mapa polític serà molt diferent del de fa set anys. D'entrada, cap partit dels que hi ha avui al parlament no es troba lliure de maldecaps. Ciutadans haurà de disputar-se l'espai amb Unió, Progreso y Democracia, on probablement trobaran refugi alguns ex-militants significatius. El PP amb l'una mà farà neteja interna i amb l'altra mirarà d'evitar que el grup de Montserrat Nebrera traga el cap. CiU apareix com la força més sòlida, però la seua base ha canviat, perquè ha entomat de ple el sobiranisme. Per això té por que una candidatura com la de Reagrupament, i encara més la Llista Laporta, no li rosegue l'espai que tant durament ha mantingut durant els anys de tripartit. A tocar, les declaracions d'alguns consellers pallaquistes han destapat la caixa dels trons del PSC, que viu convuls i desconcertat per la perspectiva del retorn a Catalunya de Carme Chacón després del seu fracàs madrileny. Però Esquerra Republicana les passa molt pitjor. De les seues files ha eixit Reagrupament, que fins ara és la impugnació més ben organitzada de totes, malgrat els sorprenents episodis de darrera hora. Els republicans són els qui amb més facilitat poden perdre bous i esquesques en les pròximes eleccions i s'hi juguen molt també dins el partit. I al final del recorregut Iniciativa sembla estar més tranquil·la i cohesionada que no els seus socis, però alhora més angoixada per la perspectiva que els aliats ja no en volen ni sentir parlar i que el camí de l'oposició sembla ara el futur més concret. Vist així, jo diria que no recorde una situació tan moguda i, encara menys, a tan pocs mesos d'una cita electoral. Més possibilitats obertes, ja no hi caben, i això és un indicatiu clar que crida l'atenció. És l'indici, amb l'abstenció, del descontentament de molts votants, però també del fet que el país cerca una eixida que no sembla fàcil de trobar o que no és tan senzilla de veure. Per això és ben possible que les pròximes eleccions no siguin unes eleccions més i que la decisió dels ciutadans siga més imprevisible que mai.

15 febrer 2010

Una notícia de VilaWeb.com
Edició GENERAL
<http://www.vilaweb.cat>
[Enllaç permanent](#)